

Ljubav

by Emir Sa on Sunday, February 20, 2011 at 3:10pm

Odrastao sam uz prvomajsku jagnjetinu zalivenu pivom, osmomartovske proslave i dan-poslije-traceve, novogodišnji samit kod Sata i dane oslobođenja, republike i mladosti. Valentinovo, dan zaljubljenih ili dan ljubavi, nisam obilježavao jer naprosto, svaki mi je dan bio pun ljubavi, samo su se objekti vremenom množili. Zakonom paralelnih procesa (tijelo u pecalbi, duša na Balkanu) nadjoh se danas između tog mini-praznika (kapitalističke podvale) i realne, empirijske ljubavi, onih epizoda sazetih u tri gutljaja kafe i jednu sarajevsku Drinu.

Mico od Glamoca, dječko širokih pleća i dlanova, majstor krompira dvokilasa, voljese Cecu, pekarevu kcer, obecavajućeg studenta medicine u ondasnjem glavnom gradu ondasnje zemlje. On ko' polje, široko, mirno, toplo a Ceca ko' maslacak, njezna, tanka, plavokosa, oči plave nasljedila od majke. Sedam godina, ni dana više, nosio je uvojak njene kose u novcniku i čekao na gore spomenute praznike (osim valentinovog), živio za njih, za tih para dana intenzivne ljubavi kad se Ceca vraćala rodnom domu da napuni srce i novčanik. Slušao je Mico price o velikom gradu i tamosnjim malenim frgavim krompiricima i čekao taj prokleti diplomski, zajedno sa pekarom. Te sedme godine čekala je carsija cijela. I osvane te godine Dan republike, bez nje. Za Božić katolicki putevi zatrpani il` je Sava nadosla, ne sjeca se niko. Novu godinu dočeka sam, uhvatila je gripa, sve kaslje u telefon. Sredozim prodje, Sveti Sava, njegov svetac, ona i ne zove, place, kaze ucila pa zaspala nad otvorenom knjigom. "Ajd` ti po nju, braco!" zamoli ga pekar i Mico krene, ponoćnim busom, da vidi to čudo od grada, da skрати čekanje, da je voli i možda, ako ga bude slušala, da je dovede kuci. Sve se brzo desilo, hladan susret na vratima, duga sutnja, preduga, pogled prikovan u pod, nešto je počeo da sluti ali nije stigao daleko kad ga je zamolila da ide jer očekuje posjetu. Duša mu se stisla i na njoj frga, sve u grlo stalo i ne da mu da vrisne, da pusti bol. Nije se propio, nije imanje procerdao, ozenio se nije, niti je ikad više spomenuo njeno ime.

Otprilike istovremeno, možda koju godinu razlike, u hladu baste kafica Kajak, Borik Banja Luka, pricalo se među Imelinom rajom, sve stari momci, pivopije i kozeri, da se Dženata udala za nekog kretena iz Budzaka i da je Zlatko kaharli zadnjih dana, ni na basket ne dolazi, eno mati mu isla mejdanskom hodzi da mu napravi zapis, palila svijeće u rebrovackoj crkvi al` ne mozes ti protiv ljubavi, dzaba je. A naki Zlaja, ruka mekana, duge noge, lijep, isti Prle iz Otpisanih. Sreli su se na brucoskoj večeri u klubu studenata elektrotehnike.... ona, kci oficira, sve

po pravilu, umjereno i planski a on, kao bijele krijeste valova, ziv, preziv. Oci dječaka i osmjeh donzunaski. Pasalo mu u pocetku, kafica na faxu, u kino petkom, na picu nedeljom, ponedjeljkom nije mogla, isla Dinastija, cetrvtkom Kviskoteka. Na kosarci, na festama i u zagrljaju drugih cura i poneke zene, uvijek je mislio na njene faraonske siske i oci, cas tople, cas vatrene, narocito kad joj prevede ime, moja Rajka a ona skoci, munje bljeste u ocima, njezno mu kose cupa, bezobrazniku a on se ovlas brani i smijeska tiho, zagrli je i ljubi, budaletinu malu, andjela svog. Godine su prolazile, oni srasli jedno s drugim, seme im se poklopile. Zamoli je mati jednom da trkne do zeme, naumila kruh a nema germe. Nesto nevoljno, Dzenata navuce mantil i cekajuci lift, cuje u stanu telefon zvoni, mati se javlja, Zlatko, ko bi drugi i taman se dvoumila da se vrati kad lift dodje i ona otvori teska vrata. A Bog do nije! Na izlazu iz prodavnice, nenadano, nezeleno, zaustavi je djevojka, nepoznata, i nesto brzo prica, nepovezano, kao pocetak svakog sna. Odjednom Dzenata osjeti udar topline, kao da joj lice gori i tupu bol i stomaku, prsa joj malena, stisla usne i dise tesko, htjela bi da se probudi a budna vec. U lazi su kratke noge svakom, cak i kosarkasima. Te je veceri priznao jedva polovinu grijehova ali je bio dovoljan samo jedan. Iz osvete ili iz ocaja, ko to zna, osisala je siske te noci, ne znajuci da ce ga sresti opet tek devet godina kasnije, onog magicnog trenutka kad utihnu krosnje u Basti sljezove boje, umornog od ceznje i kajanja. Cutali su dugo, ona nije htjela prva, on nije smio.

Nismo smjeli ni mi, tri predratna druga, priznati da volimo isto stvorenje, nju, sto nas je godinama dražila svojom blagom pojavom i plasila svojom puritanskom prirodom. Kakav osjecaj, obozavana a da i ne zna! Objekt ljubavi lisene erotskog naboja, bar u onoj zvanicnoj verziji pa sve to puta tri. Bila je to grupna terapija kad smo priznali jedan drugom, u pijanstvu, kako bi inace blentave muske glave i luda srca, da je volimo svaki za sebe ali opet isto... tajno, nevino, platonski, uzaludno. Proglasismo je tad andjelom, jednoglasno. I svaki je imao svoj mali favorit na tom veselom licu a nijedan nije smogao hrabrosti da joj kaze za osmjeh, obrve, pramen kose zaboravljen u uglu usana. A slutila je, garant! Sve kontam da je znala i da je cekala ali ne znam kojeg od nas trojice. Mene? Hm, bolje da nije a najbolje i da ne znam.

Ljubav je nekom zakon, nekom paradajz, nekom rijec i nista vise. Ljubav je funkcija srca i stanje duse. Jedinstvo suprotosti, vrhunac sposobnosti, radost i tuga, ponekad ocaj. Uvijek moll, nikad dur. Apstraktna za filozofe, konkretna za nas obicne. Izmedju se kriju tumaci stvarnosti, umjetnici svih vrsta, pecinski covjek, Da Vinci i Balasevic. Ideolozi, ekonomisti i kreatori javnog mjenja su u toj prici suvisni.